

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بسمه تعالیٰ

مرکز اطلاعات مارک سین ایران
تشریه مارک

دانشگاه علوم پزشکی کرمانشاه

دانشکده پزشکی

(پایان نامه جهت اخذ دکترای تخصصی بیهوشی)

موضوع:

بررسی عوارض تنفس مکانیکال بعد از جراحی قلب باز در ICU
بیمارستان شمید بهشتی کرمانشاه (سال ۷۶-۷۷)

استاد راهنما:

دکتر مجتبی نیازی

پژوهش و تدوین:

حسرو فرهادی

پاییز ۱۳۷۷

۳۵۹۱

فهرست مطالب

صفحه

عنوان

فصل اول:

۱	● مقدمه
۱-۲	□ هدف از تنفس مکانیکال در جراحی قلب باز
۲-۳	□ اثرات قلبی عروقی تنفس مکانیکی
۳-۴	□ عوارض تنفس مکانیکال بطور کلی
۴	□ انواع تنفس مکانیکال از نظر تنفسی
۵	□ چهار فاز یا مرحله سیکل تنفسی
۶	□ فشار کمکی یا حمایتی
۶-۷	□ کنترل فشار
۷	□ تنفس دقیقه‌ای اجباری
۷-۸	□ اندیکاسیونهای ساپورت کامل
۱۰	□ علل آلکالوز تنفسی
۱۰	□ علل آلکالوز متابولیک
۱۱	□ الکالوز تنفسی
۱۲	□ بیان مسئله

فصل دوم:

فصل سوم:

۱۴ روشن تحقیق

فصل چهارم:

۱۵ بررسی جداول و نتایج آماری

فصل پنجم:

۲۱ بحث

۲۳ خلاصه

۲۴-۲۵ Abstract

۲۶ رفرنس ها

۴۵۰ مقدمه

عنوان پایان نامه که مطرح کننده بررسی عوارض تنفس مکانیکال در جراحی قلب باز در مدت ۲۴ تا ۷۲ ساعت بعد از انتقال به بخش U C امی باشد. این عمل در راستای اقدامات و تحقیقاتی می باشد که در مراکز دیگر دنیا انجام می شود. این اقدامات و این کار از طرف دپارتمان بیهوشی جراحی قلب و عروق شهید بهشتی و با نظارت استاد و محقق ارجمند آقای دکتر مجتبی نیازی در طی مدت زمان مشخصی و با بررسی پرونده های صد بیمار از نظر بالینی و پاراکلینیک انجام شد. لذا جهت عنوان نمودن اهمیت موضوعات مربوطه و نتایج حاصله از آن به توضیح مختصری از عنوان و علائم علمی مذکور پرداخته می شود.

هدف از تنفس مکانیکال در جراحی قلب باز :

کلیه بیمارانی که کاندید عمل جراحی کرونری - آرتی بای پاس (C.A.B.G) می شوند و به طور مشخص و از قبل تعیین شده باید به مدت ۲۴ ساعت و یا حداقل ۷۲ ساعت حمایت تنفس مکانیکال به صورت Full- Suport شوند. این عمل دو هدف عمدی را پیگیری می کند که عبارتند از :

- ۱- کاهش کار تنفسی و قلبی
- ۲- جلوگیری از بی ثباتی همو دینامیک

- برای اینکه بتوانیم بیمار را در این شرایط ایدئال نگه داریم به صورت زیر عمل می‌شود:
کلیه بیمارانی که به نحوی احتیاج به Total - Arrest و استفاده از کاردیوپولمونری باشند
پاس - By Pass Cardiopulmonary می‌باشد بدون اینکه اثر داروهای بیهوشی و شل
کننده که در هنگام عمل جراحی به بیمار انفوژیون شده است Reverse (البته هیچ‌کس
توسط پروتامین ریوس می‌شود) به بخش U C اجرای قلب باز هدایت می‌گردد. این
فاصله را توسط آمبوبگ و ونیتله می‌گردد. طبق برنامه ریزی که توسط گروه بیهوشی و
تنفس دارند دستگاه ونیلاتور قبلًا با مد (mode) مشخص آماده گردیده تا بعد از انتقال به

بخش

U C بیمار را ساپورت تنفسی کند.

همه بیماران در همان ابتدا توسط مدد تنفسی IPPV (فشار متناوب مثبت وانیتلاسیون)
حمایت تنفسی می‌گردند.

این مدد تنفسی حداقل برای ۲۴ ساعت باقی خواهد ماند و در موارد کمی بیش از ۲۴
ساعت بیماران Full-Suport تنفسی می‌شوند و در فاصله این مدت بیماران شل کننده و
داروهای Sedative دریافت می‌کنند.

به دلیل اینکه بیمار هیچگونه فعالیت تنفسی ندارد و در مقابل دستگاه ونیلاتور نیز هیچ
گونه مقاومتی ندارد، کار تنفسی و قلبی بیمار به حداقل ممکن می‌رسد. بیمار در این مدت
که توسط دستگاه حمایت می‌شود بوسیله پالس اکسی متر و الکتروکاردیوگرام و
CVP و Arte-line (کاتتر شریانی) مایتورینگ می‌شود.

هر گونه تغییری در تنفس و همودینامیک مشخص و ثبت می‌شود و به اطلاع اساتید
می‌رسد تا در شرایط مختلف تصمیم‌گیری انجام شود.

نمونه‌های خون شریانی که ادامه کار اتاق عمل و در U C مرتبًا هر نیم ساعت گرفته
می‌شود و مرتبًا بررسی می‌گردد و دستگاه ونیلاتور بر اساس ای نمونه‌ها ABG تنظیم

می‌گردد.

تعداد تنفس و میزان اکسیژن مورد نیاز بر حسب P_{aO_2} و S_{aO_2} تنظیم می‌گردد.

در همین راستا ما برای اینکه بتوانیم در کار تحقیقاتی خود اطلاعات لازم را بدست آوریم با بررسی این موضوع اطلاعات دقیق و ثبت شده به این هدف نازل آمدیم.

اثرات قلبی عروقی تنفس مکانیکی:

غارضه اصلی تنفس مکانیکی و کاهش بازده قلب می‌باشد برای درک این پدیده باید تنفس خودبخودی طبیعی را با فشار مثبت مقایسه نمود.

عوامل کاهنده بازده قلب در طی IPPV و PEEP عبارتند از:

۱- کاهش بازگشت وریدی

۲- افزایش After-load

۳- کاهش احتمالی قدرت قابلیت انقباض در اثر ایسکمی میوکارد

۴- موادی که به طور طبیعی در گردش خون وجود دارد و باعث کاهش قدرت (قابلیت) انقباضی می‌شوند.

۵- عدم پرشدن کافی بطن چپ در افزایش حجم بطن راست و جابجا شدن دیواره بین دو بطن به طرف چپ می‌باشد.

- اثر PEEP بر فعالیت طبیعی قلب با اهمیت‌تر است تا اثر IPV به تنها بیان PEEP به اضافه IPV بیشتر بازده قلب را کاهش می‌دهد تا PEEP به اضافه تنفس اجباری (IMW) و با فشار مثبت مداوم در راه هوایی (CPAP) که در آن هیچ تنفس مکانیکی داده نشود.

عوارض تنفس مکانیکال به طور کلی:

۱- کاهش بازده قلب

۲- افزایش CP او کاهش جریان خون مغز (CPP)

۳- اثرات کلیوی : به صورت پاسخ خای کلیدی ، همورال : PH و Paco₂ غیر طبیعی می باشد.

۴- متسع شدن معده بوسیله تنفس مکانیکال

۵- اتلکتازی ناشی از جذب (absorption atelectasis)

۶- اختلالات اسید و باز

۷- باروترومای

—
c: پنوموتوراکس b: پنومودیاستن a: آمفیزیم زیر جلدی

۸- صدمه به راه هوایی

۹- عفونت زائی ظخرات پنومونی

۱۰- عوارض روانی

۱۱- مشکلات تغذیهای در طی تنفس مکانیکی

أنواع تنفس مکانیکال از نظر مد تنفسی :

Pressure-Control -1

Pressure-Suport-2

Pressure-Preset-Mode-1

Control-1

Assisst-Control-2

Volume-Preset -Mode -2

P.P.V

I M V-3

S I M V-4

High Frequency Ventilation-3

- چهار فاز یا مرحله سیکل تنفسی :

اینها عبارتند مکانیزمهایی که : ۱- عمل دم را آغاز می‌کنند (در پایان باز دم)

۲- فاز یا مرحله دم را کنترل می‌کند

۳- باز دم را آغاز می‌کند (در پایان دم)

۴- فاز یا مرحله باز دم را کنترل می‌کند

تعریف Mode یا حالت : عبارت از یک دسته ویژه از متغیرهای کنترل و فاز می‌باشد.

1- Controlled Ventilation (Time Triggering)

تعداد تنفس توسط اوپراتور وانیتلاتور کنترل می‌شود و در زمان مشخص شروع به

فعالیت می‌کند . در این حالت (Mode) تنفسی بیمار قارد نیست که هوای تازه را بدست

آورد و با شروع کردن عمل دم ، ماشین را وادار به نفس دادن بکند.

2- Assisted Ventilation (Pressure Triggering)

اوپراتور باید قسمت حساسیت (Sensitive) دستگاه را تنظیم کند. این قسمت بنام وسیله

(تلاش بیمار) یا (Patient Triggering) شروع دم دستگاه بسیله بیمار نیز

خوانده می‌شود.

3-Flow-Triggring

اگر وانیتلاتور قادر به اندازه‌گیری جریان گاز دمی حاصل از تلاش بیمار باشد خواهد

توانست جریان گاز را به سمت بیمار منتقل کند ، در چنین حالتی می‌گوییم وانیتلاتور دم

خود را با تشخیص جریان گاز دمی بیمار آغاز می‌کند. وقتی وانیتلاتور یک افت خاصی را

در جریان گاز تشخیص دهد (که حاصل دم بیمار می‌باشد). بر جریان گاز در داخل مدار

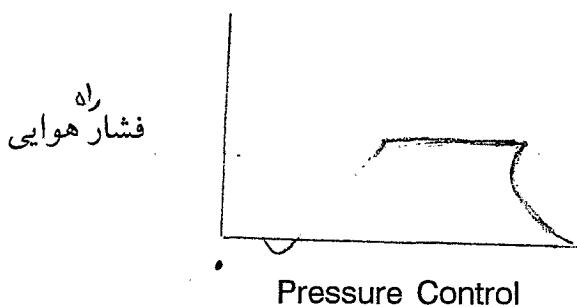
خواهد افزود.

Prassure Support :

فشار کمکی یا حمایتی :

فشار کمکی : نوع خاصی از تنفس آسیسته با ویژگیهای شروع زمانی و محدودیت فشاری می باشد پس از آنکه وانتیلاتور تلاش بیمار برای انجام دم را احساس کرد یک فشار هوای مداوم را بوجود می آورد . فشاری که باید در زمان دم در راه هوایی بوجود آید بواسیله اپراتور تعیین می شود.

اینکه در ازاء فشار از پیش تعیین شده بیمار چه حجمی را دریافت می دارد تماماً بستگی به ویژگیهای ریه (مقاومت راه هوایی و کمپلیانس) و تلاش دمی بیمار دارد . هر چه تلاش بیمار بیشتر باشد باعث انتقال حجم بیشتر می شود

-کنترل فشار :

کنترل فشار یک حالت تنفسی است که شهرت آن از دهه ۱۹۸۰ آغاز گردید. در این نوع تنفس یا بیمار را فلنج می کنیم یا به او داروی سداتیو می دهیم و وانتیلاتور به صورت شروع زمانی و محدودیت فشاری کار می کند Pres-limited و (time - triggered).

در بعضی وانتیلاتورها هم ممکن است بیمار خودش نفس بکشد که این تنفسها به صورت شروع فشاری Pressure -Triggered می باشد. اگر بیمار تنفس خودبخودی داشته باشد حجم جاری وابسته به Compliance و مقاومت ریه های بیمار و تلاش (نیروی) دمی او خواهد بود.

در شروع استفاده از این mode غالباً مدت زمان دم تا بیش از مدت زمان بازدم افزایش می یافتد که از نظر فیزیولوژیکی طبیعی نمی باشد. لیکن در بعضی شرایط طولانی تر مدت زمان دم باعث اکسیژناسیون بهتر نیز می گردد گاهی این mode را بانام تنفس با نسبت معکوس کنترل فشار می خوانند

Pressure - Control inverse ratio ventilation = PCIRV

M M V : Mandatory Minute Ventilation

تنفس دقیقه‌ای اجباری:

در طی دهه ۱۹۷۰ یک روش تنفسی برای جدا کردن و قطع کردن تنفس مکانیکی طراحی گردید. اپراتور حداقل تنفس دقیقه‌ای VE را تنظیم می کرد و انتیلاتور بر نفس کشیدن بیمار نظارت می کرد. اگر VE مورد نظر به بیمار منتقل نمی شد، نفسمهای فشار مثبت خود را با حجم از پیش تنظیم شده، به بیمار منتقل می کرد. لیکن اگر بیمار می خواست که مقدار زیادی از تنفس را خودش بدون کمک و انتیلاتور انجام بدهد، آنوقت وانتیلاتور از مقدار کمکی که انجام می داد می کاست. اگر بیمار می توانست تنفس دقیقه‌ای که حد VE تنظیم شد داشته باشد. وانتیلاتور فعالیت نمی کرد.

اندیکاسیونهای : Full-Support

۱- ضعف شدید عضلانی .

COPD-۲

۳- جراحی قلب باز

۴- شوک کاردیوژنیک

۵- ارست منفی

۶- وجود بیماریهای زمینه‌ای که به نحوی نارسایی تنفسی بددهد مثل : میاستنی گراویس ،

گیلن باره بیماریهای نوروemasکولار

اختلالات اسید و باز :

اختلالات اسید و باز به انواع متابولیک یا تنفس بر مبنای اندازه گیری غلظت یون هیدروژن شریانی PHa و برآورد غلظت پلاسمایی بی‌کربنات از نوموگرام می‌باشد. اولین تعیین این است که آیا PHa کمتر از $7/35$ است. بیش از $45/7$ و یا بین این دو می‌باشد. PHa طبیعی ممکن است بازتابی از عدم اختلال اسید و باز ، اختلال مزمن با جبران و یا اختلال مخلوط اسید و باز باشد.

اگر PHa کمتر از $7/35$ باشد تشخیص اسیدوز متابولیک یا اسیدوز تنفس است. اگر PHa بیشتر از $7/45$ باشد تشخیص آن الکالوز متابولیک یا الکالوز منفی است که با اندازه گیری Pa CO₂ و غلظت بی‌کربنات مشخص می‌شود. هنگامی که اختلال اسید و باز اصولاً "از تغییرات در تهویه آلتوئولی ایجاد می‌شود ، به عنوان اسیدوز یا آلکالوز تنفسی نامیده می‌شود. به طور مرسوم Pa CO₂ بیش از ۴۵ میلی متر جیوه ، نشانه کاهش تهویه و Pa CO₂ کمتر از ۳۵ میلی متر جیوه نشانه افزایش تهویه می‌باشد. کاهش تهویه متراff اسیدوز تنفسی و افزایش تهویه متراff با آلکالوز تنفسی می‌باشد. تغییرات در PHa بدون ارتباط با تغییرات اولیه در Pa CO₂ عنوان اسیدوز یا آلکالوز متابولیک معرفی می‌شود.

PHa طبیعی در محدوده بسیار نزدیک $7/45$ تا $7/35$ تنظیم می‌گردد . با توجه به این طبیعی بستگی به حفظ مطلوب نسبت ۲۰ به ۱ غلظت بی‌کربنات به غلظت دی‌اکسیدکربن دارد.

$$PHa = PK + k_{\text{og}} \frac{HCO_3}{3\% \times Paco_2}$$

معادله هندرسون - هسلباخ

اختلالات اسید و بازی که بوسیله تغییرات در غلظت پلاسمایی بیکربنات مشخص می‌شود به طور قابل پیش‌بینی همراه با تغییرات جبرانی $\text{CO}_2 \text{ Pa}$ ثانویه به تغییر در تهویه آلوئولی می‌باشد.

به عنوان مثال اسیدوز و یا آلكالوز تنفس بوسیله کلیه‌ها در تغییرات ناشی از غلظت پلاسمایی بیکربنات جبران می‌شوند و این مکانیزم جبرانی در مدت ۶ تا ۱۲ ساعت شروع شد و نسبت ۲۰٪ را ثابت نگه می‌دارد.

اختلالات اسید و باز بعلت اسیدوز یا الکالوز متابولیک توسط تغییرات تهویه جبران می‌شود که این مکانیزم جبرانی سبب تغییرات در $\text{CO}_2 \text{ Pa}$ برای برگرداندن نسبت ۲۰٪ به ۱ و PHa به نسبت طبیعی می‌شود. بر خلاف مکانیسم جبرانی کلیه که PHa در حضور اسیدوز و یا آلكالوز تنفسی به حد طبیعی بر می‌گرداند، مکانیسم جبرانی تهویه فقط قسمتی از PHa در حضور اسیدوز یا الکالوز متابولیک جبران می‌کند.

تفسیر برآورد مشتق شده از غلظت پلاسمایی بیکربنات که بازتابی از اختلالات اسید و باز به علت بروسه متابولیک می‌باشد نیازمند متعادل کردن با اثر منفی است.

علامت اصلی اسیدوز متابولیک یا تنفسی تضعیف سیستم عصبی مرکزی می‌باشد. بر عکس علامت اصلی الکالوز متابولیک یا تنفس افزایش تحریک پذیری سیستم عصبی مرکزی (تشنج) و اعصاب محیطی (تحتانی) می‌باشد.

اسیدوز قدرت انقباض میوکارد را کاهش داده، اگر چه اثرات کلینیکی کمی تا وقتی دیده می‌شود که PHa کمتر از ۷/۲ برسد که شاید بازتابی از اثرات آزاد شدن کاتکل آمین‌هادر پاسخ به اسیدوز باشد.

وقتی که PHa کمتر از ۷/۱ برسد پاسخ قلب به کاتکل آمین‌ها کاهش می‌یابد و اثرات جبرانی اینوتروپ محدود می‌شود.

اثرات زیان‌آور اسیدوز ممکن است در بیمارانی تشدید شود که به طور زمینه‌ای اختلال

عملکرد بطن چپ یا ایسکمی میوکارد یا اختلال در فعالیت سیستم عصبی سمپاتیک به علت بلوك کننده بتا و بیهودشی عمومی دارند، اثرات مستقیمی الکالوز بر قدرت انقباضی میوکارد کمتر از اسیدوز می باشد.

اختلال در ریتم قلب در حضور الکالوز ممکن است بواسیله هیپوکالمی تشدید شود. همچنین ممکن است الکالوز موجب انقباض شریانهای کرونری یا مغزی و شیفت منحنی جدا شدن اکسی هموگلوبین به سمت چپ شد و بنابراین آزاد شدن اکسیژن از هموگلوبین به بافت مختلط می شود.

علل اسیدوز متابولیک:

۱- اکسیدتانسیون ناکافی بافتی

۲- نارسایی کلیه

۳- کتواسیدوز دیابتی

۴- نارسایی کبدی

۵- افزایش فعالیت عضلات

اسکلیتی

۶- مسمومیت با سیائید

۷- مسمومیت با مونواکسیدکربن

علل الکالوز تنفسی:

۱- ایاتروژنیک

۲- کاهش فشار باروتیریک

۳- هیپوکسمی شریانی

۴- آسیب به سیستم عصبی مرکزی

۵- بیماری کبدی

۶- حاملگی

۷- مسمومیت با سالیسیلات

علل الکالوز متابولیک:

۱- استفراغ

۲- ساکشن نازوگاستریک

۳- درمان با دیورتیک

۴- ایاتروژنیک